

Sygn. akt

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia (del.) Zuzanna Drukała

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania J P

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W

od decyzji z dnia czerwca 2017 r., nr

o wysokość policyjnej renty inwalidzkiej

postanawia

na podstawie art. 193 Konstytucji RP zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym, czy art. 22a ust. 1 i 2 oraz art. 13 ust. 1 pkt lc w związku z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Anty korupcyjnego, Straży Granicznej, Biuro Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 708 ze zm.) w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r. poz. 2270) w związku z art. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. są zgodne z art. 2, art. 30, art. 32 ust. 1 i ust. 2, art. 67 ust 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP - z uwagi na ukształtowanie regulacji ustawowej w sposób ograniczający wysokość renty inwalidzkiej mimo odpowiedniego okresu służby; w zakresie w jakim dokonano tą regulacją naruszenia

zasady ochrony praw nabytych, zaufania obywatela do państwa prawa i stanowionego przez niego prawa, prawa do zabezpieczenia społecznego i równości wobec prawa.

UZASADNIENIE

J P w dniu sierpnia 2017 r. odwołał się od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia czerwca 2017 r. obniżającej przysługującą mu policyjną rentę inwalidzką. Podstawą wydania zaskarżonej decyzji był art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.).

Odwołujący zarzucił, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie przepisów ustawy niezgodnych z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., a także Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzoną w Rzymie 4 listopada 1950 r. Odwołujący podniósł, że art. 22a oraz art. 13 ust. 1 pkt 1c w związku z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r. poz. 708 ze zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r. poz. 2270) - są niezgodne z art. 2, art. 10, art. 32 ust. 1 i 2, art. 67 ust 1 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 42 Konstytucji RP, a także z art. 6, art. 7 i art. 14 EKPC, co powoduje oczywistą niezgodność z wymienionymi przepisami skarżonych decyzji. W konsekwencji stawianych zarzutów odwołujący wniósł, by Sąd stosownie do dyspozycji art. 8 Konstytucji, tj. zgodnie z zasadą nadrzędności Konstytucji, w związku z art. 178 ust. 1 Konstytucji, dokonując oceny zgodności z Konstytucją

zastosowanych w sprawie przepisów, odmówił zastosowania niekonstytucyjnych przepisów ustawy i - uwzględniając odwołanie - zmienił zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie odwołującemu się świadczenia w dotychczasowej wysokości.

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W w odpowiedzi na odwołanie nie negował faktów w nim przytoczonych lecz jedynie wywodził, że był związany zarówno przepisami wskazanej ustawy, jak też informacją z Instytutu Pamięci Narodowej o okresie służby odwołującego się na rzecz totalitarnego państwa. Tym samym stan faktyczny wywodzony w niniejszej sprawie i przytoczony w odwołaniu nie jest między stronami sporny, zaś spór sprowadza się do oceny, czy dopuszczalne i prawidłowe było wydanie przez organ emerytalny decyzji o obniżeniu renty odwołującego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r., a w szczególności czy ustawa ta jest zgodna z przepisami obowiązującej Konstytucji RP.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy w składzie formułującym niniejsze orzeczenie uznał, że nie ma możliwości dokonania samodzielnej oceny zgodności lub niezgodności powoływanych przepisów ustawy z Konstytucją RP, w szczególności w sposób rozumiany jako odmowa zastosowania przepisu ustawy uznawanego przez stronę skarżącą za niezgodny z Konstytucją. Wbrew wywodom odwołania w ocenie Sądu Okręgowego sąd powszechny nie jest uprawniony do odmowy zastosowania przepisów ustawy, co do której nie zapadło orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności tej konkretnie normy prawnej z przepisami Konstytucji RP. Wykładnia odmienna i twierdzenia o dopuszczalności odmowy zastosowania przepisów ustawy nowelizującej przy samodzielnej ocenie niezgodności normy prawnej z Konstytucją byłyby zdaniem Sądu Okręgowego wprost sprzeczne z treścią art. 193 Konstytucji RP. Przepis ten stanowi bowiem, że każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Tym samym Sąd Okręgowy uznał za konieczne wystąpienie z niniejszym pytaniem prawnym, gdyż występują istotne i uzasadnione wątpliwości, co do zgodności wskazanych w pytaniu przepisów ustawy z powołanymi przepisami Konstytucji RP.

Podstawa faktyczna w niniejszej sprawie kształtowała się następująco:

Odwołujący się J P dnia maja 1980 r. został przyjęty do służby w Komendzie Wojewódzkiej MO w K i mianowany funkcjonariuszem ze stopniem służbowym w okresie służby przygotowawczej na stanowisko

Od dnia czerwca 1980 r. umieszczono odwołującego się na wolnym etacie

Dnia stycznia 1981 r. został mianowany na stanowisko

, a dnia września 1981 r. odwołującego się zaliczono w nieetatowy stan

sluchaczy S

Z dniem grudnia

1981 r. odwołujący został mianowany na stanowisko

, a dnia

października 1982 r. został mianowany na stanowisko

w tymże

Wydziale. Dnia maja 1983 r. odwołującego mianowano funkcjonariuszem stałym. Dnia

maja 1984 r. został mianowany na stanowisko

Od

września 1981 r. odwołujący pełnił służbę w stopniu

Milicji

Obywatelskiej, od lipca 1982 r. w stopniu

MO, a od

września 1985 r.

MO.

Orzeczeniem nr z dnia grudnia 1987 r. Wojewódzka Komisja Lekarska przy Zarządzie Zdrowia i Spraw Socjalnych WUSW w K uznała J P za niezdolnego do służby w Milicji Obywatelskiej w związku z wypadkiem w służbie MO. Komisja Lekarska zaliczyła odwołującego do grupy inwalidzkiej z ogólnego stanu zdrowia i do grupy inwalidzkiej w związku ze służbą w MO oraz do grupy inwalidzkiej w związku z wypadkiem w służbie MO na okres lat.

Dnia kwietnia 1988 r. odwołujący został zwolniony ze służby.

Decyzją nr Szefa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w K z dnia kwietnia 1989 r. przyznano J P milicyjną rentę inwalidzką.

Decyzją nr Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW z lutego 2017 r. dokonano waloryzacji policyjnej renty inwalidzkiej przysługującej odwołującemu. Renta po waloryzacji od dnia marca 2017 r. wyniosła zł.

Dnia czerwca 2017 r. do Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW wpłynęła informacja o przebiegu służby odwołującego się udzielona przez Instytut Pamięi Narodowej. Z pisma tego wynikało, że J P od dnia maja 1980 r. do dnia kwietnia 1988 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu

Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biuro Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r. poz. 708 ze zm.).

Zaskarżoną decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW z dnia czerwca 2017 r. ponownie ustalono wysokość renty inwalidzkiej przysługującej odwołującemu. Renta inwalidzka ustalona na podstawie art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy wyniosła zł.

Przedstawiając Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne Sad Okręgowy w Krakowie zważył, co następuje:

Na mocy ustawy nowelizującej z dnia 16 grudnia 2016 r. ustawodawca wprowadził do porządku prawnego drugą już (po ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r.) regulację, sprowadzającą się do obniżenia rent i emerytur osobom, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa PRL. Ustawa nowelizująca definiując w dodanym do ustawy nowelizowanej art. 13b nowe pojęcie "służby na rzecz państwa totalitarnego", obniżyła także świadczenia rentowe tej grupie, do której przynależy odwołujący się J P

Zgodnie z nowym art. 22a ust. 1-3 znowelizowanej ustawy w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, rentę inwalidzką ustaloną zgodnie z art. 22 zmniejsza się o 10% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b. Przy zmniejszaniu renty inwalidzkiej okresy służby, o której mowa w art. 13b, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy. W przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i została zwolniona ze służby przed dniem 1 sierpnia 1990 r. – a to jest sytuacja odwołującego się J P - rentę inwalidzką wypłaca się w kwocie minimalnej według orzeczonej grupy inwalidzkiej. Wysokość renty inwalidzkiej, ustalonej zgodnie z ust. 1, nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W ust. 5 cytowanego przepisu wskazano, że przepisów ust. 1 i 3 nie stosuje się, jeżeli osoba, o której mowa w tych przepisach, udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjęła współpracę i

czynnie wspierała osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

W poprzedzających ustawę nowelizującą z dnia 16 grudnia 2016 r. rozwiązaniach przyjętych w 2009 r. obniżono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa do 1990 r. z 2,6% do 0,7%, co wynikało z przyjętego założenia, że te prawa zostały nabyte niesłusznie z punktu widzenia aktualnej oceny działalności tych instytucji, co miało służyć usunięciu niesprawiedliwości społecznej. Zarówno Trybunał Konstytucyjny (wyrok z 20 stycznia 2010 r., sygnatura akt K6/09) jak i Europejski Trybunał Praw Człowieka uznały wówczas, że nowe rozwiązania nie nałożyły na tę grupę emerytów i rencistów nadmiernego obciążenia i dotyczyły jedynie praw nabytych niesłusznie, a więc nie można skutecznie kwestionować ich konstytucyjności.

W ocenie Sądu Okręgowego w zaistniałym stanie prawnym zachodzi uzasadniona wątpliwość co do zgodności ustawy nowelizującej z dnia 16 grudnia 2016 r. - w tym w szczególności jej art. 1 - z wymienionymi w niniejszym pytaniu prawnym zasadami i normami konstytucyjnymi, co z kolei warunkuje niezgodność stanowiących podstawę prawną skarżonej decyzji art. 22a oraz art. 13 ust. 1 lit. lc w związku z art. 13b ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą z art. 2, art. 30, art. 32 ust. 1 i ust. 2, art. 67 ust 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

W ocenie Sądu Okręgowego zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy ustawa emerytalna w brzmieniu nadanym mocą art. 1 ustawy nowelizującej z dnia 16 grudnia 2016 r. nie jest sprzeczna z art. 2 Konstytucji, proklamującym zasadę demokratycznego państwa prawnego, zawierającym zasady stanowiące trzon państwa demokratycznego i prawnego, takie jak zasada ochrony praw nabytych, zasada zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Zasada ta - wywodzona z zasady demokratycznego państwa prawnego - opiera się na wymaganiu pewności prawa, czyli takim zespole cech przysługujących prawu, które zapewniają jednostce bezpieczeństwo prawne, które powodują, że jednostka może decydować o własnym postępowaniu na podstawie pełnej znajomości przesłanek działania organów państwa oraz przewidywalności konsekwencji prawnych, jakie te działania mogą pociągnąć za sobą (vide wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 stycznia 2010 r., K 6/09).

Zdaniem Sądu Okręgowego mogą powstać uzasadnione wątpliwości, czy nie łamie zasady zaufania do państwa i prawa prawodawca, który obniża arbitralnie świadczenia rentowe pewnej grupie osób, przy czym zdaje się naruszać szereg zasad i wartości

konstytucyjnych, w tym w szczególności przekraczając dozwolone Konstytucją RP, standardami międzynarodowymi oraz nakreślone w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r. granice aż do naruszenia istoty prawa do zabezpieczenia społecznego. Takie działanie wydaje się mieć charakter represyjny i dyskryminacyjny oraz może stanowić zaprzeczenie zasady zaufania obywateli do państwa.

Wątpliwości konstytucyjne budzi aktualnie obowiązujący art. 22a ust. 3 ustawy, który stanowi, że wysokość obniżonej emerytury nie może przewyższać przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Niezależnie zatem od stażu pracy, wysokości wynagrodzenia, zajmowanego stanowiska, wysokość świadczenia jest z góry ograniczona w oderwaniu od sytuacji prawnej i faktycznej konkretnej osoby. Mimo iż ustawa przewiduje obliczanie świadczenia rentowego obniżonego proporcjonalnie do okresu służby na rzecz totalitarnego państwa, to jednak regulacja ta ma charakter pozorny, z uwagi na to, że w dalszej części analizowanego przepisu zawiera mechanizm umożliwiający automatyczne spłaszczenie jego wysokości. Przewidziany w ustawie sposób obliczania świadczeń z tytułu zabezpieczenia społecznego wydaje się w ten sposób naruszać konstytucyjną zasadę sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji) oraz zasadę równości (art. 32 Konstytucji).

Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że ustawa nowelizująca z dnia 16 grudnia 2016 r. zdaje się stanowić ponowną represję wobec grupy byłych funkcjonariuszy jednostek służb bezpieczeństwa PRL. Pierwsza zmiana obniżająca ich świadczenia w związku ze służbą w tych jednostkach wprowadzona została w 2009 r. i skutecznie zaimplementowała zasadę sankcjonowanej odpowiedzialności za tę służbę, zabierając tym funkcjonariuszom uprzywilejowany przelicznik 2,6% podstawy wymiaru świadczenia za rok służby i wprowadzając w jego miejsce przelicznik 0,7%. Funkcjonariusze ci zostali zatem skutecznie na podstawie prawa zabezpieczeń społecznych poddani negatywnej ocenie za swoją służbę w jednostkach organów bezpieczeństwa PRL. Obecnie ustawa zmieniająca z dnia 16 grudnia 2016 r. ponownie godzi w tych funkcjonariuszy, nakładając na nich kolejną i znacznie obniżającą ich świadczenia sankcję. Takie działanie w ocenie Sądu Okręgowego może być uznane za naruszenie zasady *ne bis in idem*, która to zasada – jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i poglądów doktryny – zawiera zakaz podwójnego karania tej samej osoby za ten sam czyn nie tylko w odniesieniu do wymierzania kar za przestępstwo lecz także przy stosowaniu innych środków represyjnych, w tym sankcji karno-

administracyjnych. W konsekwencji zdaniem Sądu Okręgowego wymaga oceny, czy tak ukształtowane przepisy ustawy nie naruszają art. 2 Konstytucji RP.

Istotą ochrony praw nabytych jest zakaz arbitralnego znoszenia lub pozbawiania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom. Wskazany zakaz nie rozciąga się przy tym na prawa nabyte niesłusznie, niegodziwie, niesprawiedliwie. Nie mogą więc powoływać się na ochronę praw nabytych obywatele, którym odebrano niesprawiedliwie ustanowione przywileje (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 kwietnia 2006 r., sygn. SK 30/04, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 lutego 2010 r., sygn. K 6/09). Oceniając podstawę prawną zaskarżonej decyzji z punktu widzenia konstytucyjnego należy więc odpowiedzieć na pytanie, czy kwestionowane przepisy ograniczają lub odbierają prawa niesłusznie nabyte, czy też ingerują w sferę praw już słusznie nabytych.

W wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. K 6/09, dotyczącym noweli z 2009 r., Trybunał Konstytucyjny uznał, że wprowadzenie ustawodawca jest upoważniony do wprowadzenia regulacji obniżających świadczenia emerytalne za okres służby w organach bezpieczeństwa PRL, to może to uczynić jedynie w racjonalnie miarkowany sposób. Rozważania te można wprost odnieść również do świadczeń rentowych. W związku z tym budzi uzasadnioną wątpliwość w ocenie Sądu Okręgowego obniżenie podstawy wymiaru renty aż o 10% za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, gdyż zdaje się ono nie mieścić w tak określonych przez Trybunał Konstytucyjny ramach konstytucyjnych. Podkreślić trzeba, że Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. K 6/09 uznał nowelizację z 2009 r. za wystarczającą i będącą tym minimum zabezpieczenia dla funkcjonariuszy pełniących przed 1 sierpnia 1990 r. służbę w organach służby bezpieczeństwa.

Pojęcie prawa do zabezpieczenia społecznego nie zostało zdefiniowane w Konstytucji, ale jest ono w miarę jednolicie rozumiane w nauce prawa i w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Konstytucja pozostawia co prawda ustawodawcy znaczną swobodę w regulowaniu tych materii, jednakże określa przesłanki i granice dla tej regulacji. Granice swobody ustawodawcy wyznacza absolutny zakaz naruszania istoty prawa do zabezpieczenia społecznego. W konstytucyjnym prawie do zabezpieczenia społecznego mieści się prawo do zachowania realnej wartości słusznie nabytych świadczeń. Jest to indywidualne prawo podmiotowe. Tym bardziej mieści się więc w nim zakaz arbitralnego obniżania tych świadczeń, motywowanego jedynie względami politycznymi, naruszającego

zasadę równości, zasadę ochrony praw nabytych i zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Obniżenie rent w sposób przyjęty w nowelizacji z dnia 16 grudnia 2016 r. budzi w ocenie Sądu Okręgowego uzasadnioną wątpliwość, gdy podda się je testowi proporcjonalności z art. 31 ust. 2 Konstytucji RP, gdyż zdaje się naruszać istotę prawa do zabezpieczenia społecznego. Na marginesie jedynie należy wskazać, że taka regulacja nie jest bezwzględnie konieczna w demokratycznym państwie i nie chroni wartości wymienionych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Należy zauważyć, że w przedmiotowej sprawie z odwołania J P na gruncie obowiązujących przepisów ustawowych nie jest możliwe uwzględnienie odwołania, gdyż wydana decyzja jest zgodna z aktualnie obowiązującymi przepisami ustawy. Koniecznym byłoby do jego uwzględnienia stwierdzenie niekonstytucyjności przepisów, na podstawie których wydano zaskarżoną decyzję - w zakresie określonym w niniejszym pytaniu Sądu Okręgowego - a to może uczynić jedynie Trybunał Konstytucyjny.

Treść złożonych przez odwołującego zarzutów i wskazane wyżej wątpliwości Sądu uzasadniają konieczność przeprowadzenia przez Trybunał Konstytucyjny merytorycznej oceny wskazanych przez Sąd Okręgowy przepisów ustawy z wzorcami konstytucyjnymi powołanymi w sentencji postanowienia.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji postanowienia.



Wszystkie kopie są zgodne z oryginałem sędziarza

10/10/2016